

Կրօնքիս վերայ հեզ, տխրալից
Ահուշ վարդ է թառամած—
Բաժանուած է իր մայր թփից
Յօդ — արցունքով ոռոգուած:

Դու մննակ չես, վարդ ամնման,
Ես էլ նմ քեզ վշտակից —
Հեզ հրգչունիս քեզի աման
Բնառ գուրկ է բերկրանքից:

ՕՐ. ԳԱՅԻԱՆԻ ԿԱՅԵԱԼԵԱՆ

